

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A.C.**

skazanego z art. 224 § 2 k.k. i art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 września 2017 r.,

wniosku skazanego o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego A.C. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności zaś na jej poczet zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 października 2014 r. do dnia 29 czerwca 2015 r.

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 r. Sąd Okręgowy w W. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności, w zakresie czynu z art. 223 § 1 k.k. w zb. z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. uznał oskarżonego za winnego tego, że „20 października 2014 r. na trasie pomiędzy miejscowością T. a miejscowością M., kierując pojazdem marki M. nr rej. (...), w celu zmuszenia funkcjonariusza Policji M.N. i pozostałych funkcjonariuszy Komendy Stołecznej Policji w W. uczestniczących w blokadzie do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci zatrzymania kierującego niniejszym

pojazdem, zastosował wobec nich przemoc w ten sposób, że prowadził wspomniany pojazd w kierunku M.N. zmuszając ją do gwałtownego odskoczenia z toru ruchu wspomnianego pojazdu celem uniknięcia potrącenia”, tj. popełnienia czynu z art. 224 § 2 k.k. i za to na mocy art. 224 § 2 k.k. skazał go i na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 października 2014 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego w W. utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego A.C., a skazany w dniu 16 sierpnia 2017 r. wystąpił z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia, wskazując na niesłuszne skazanie i nieprawidłowe zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania w przedmiotowej sprawie (k. 42 akt SN).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesione przez autora wniosku okoliczności uzasadniające, jego zdaniem, zastosowanie instytucji wstrzymania wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. zdaniem Sądu nie stanowią wystarczających podstaw do skorzystania z wyżej wymienionej instytucji.

Zauważyć należy, że przyczyną, dla której możliwe jest odstępianie od zasady sformułowanej w art. 9 k.k.w., według której orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia, i zastosowanie instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k. są nieodwracalnie niekorzystne dla skazanego skutki, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy orzeczenie jest lub ma być wykonane. Nie może natomiast stanowić przyczyny wstrzymania wykonania orzeczenia samo subiektywne przekonanie skazanego

o niesłusznym skazaniu i nieprawidłowym zaliczeniu okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie. Na marginesie jedynie wskazać należy, że kwestia prawidłowości zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania skazanego w niniejszej sprawie była przedmiotem ponownych rozważań Sądu I instancji, który prawomocnym postanowieniem z dnia 28 marca 2017 r. sprostował zaliczenie tego

okresu na poczet orzeczonej w wyroku kary w ten sposób, że zamiast wskazanego w pkt IV sentencji wyroku z dnia 21 kwietnia 2016 r. okresu od dnia 23 października 2014 r. do dnia 29 czerwca 2015 r. zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności skazanego w sprawie od dnia 23 października 2014 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. bowiem z dniem 30 czerwca 2015 r. została wprowadzona do wykonania względem skazanego kara pozbawienia wolności w innej sprawie (postanowienie k. 1454).

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w przedmiotowej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. i z tych względów orzekł jak na wstępie.

as